

Bevestiging ambtsdragers 2018: Gaven om te geven.

Orde van dienst:

Welkom en votum en zegengroet.

GK 145 Heer, onze God, hoe heerlijk is uw naam

Wet

Psalm 16 (uit Psalmen voor nu)

Gebed

Kinderen: Over groeien en een mosterdzaadje.

Lied over het mosterdzaad: "Wil je wel geloven...".

Lezen Romeinen 12

NLB 970 Vlammen zijn er velen...

Preek

zingen: NLB 413 Grote God, wij loven u.

Bevestiging: Lezen formulier.

Vragen en zegen

Zingen: `Laat mij zijn een instrument, Heer, in uw hand`.

Gebed

Collecte

Psalm 134

Zegen.

Inleiding op Bijbellezing:

Het gevaar in deze dienst is groot, dat we het over de ouderlingen en diakenen gaan hebben.

Nu denkt u natuurlijk: "Ja, maar, het is toch de bevestiging van ouderlingen en diakenen? Dan moet het toch juist over hen gaan? Wat zij moeten doen en dus wat hun verantwoordelijkheid is?".

Ja, dat is waar.

Maar daar zit wel een gevaar aan vast: dat we denken, dat de ouderlingen en diakenen en de dominee het allemaal moeten doen in de kerk. Dat je als gemeentelid nu door hen bediend wordt.

Je kijkt toe hoe zij het doen.

En als het niet goed gaat in de kerk, als je het ergens niet mee eens bent, als je te weinig bezoek krijgt, dan moet je met je kritiek dus bij hen zijn.

Als je zo naar de kerk kijkt, dan lijkt de gemeente op een bus. Een tourbus.

Dia 1.

De dominee zit aan het stuur, ouderlingen buigen zich over de kaart en de route. Diakenen delen broodjes uit en water en verschonen hier en daar een luier.

De passagiers kijken naar buiten en verwachten om de paar honderd kilometer een leuk restaurantje voor een kop koffie of een goedkope lunch.

Maar een kerk, een gemeente, is geen tourbus. Het is eerder een reddingsloep.

Dia 2

En alle mensen in de sloep zitten aan de riemen. Het stormt en er liggen mensen in het water.

Verward. Onderkoeld. Roepend om hulp.

En nu stuurt Jezus ons de golven in.

Van het veilige en comfortabele strand naar de mensen in zee. De branding in.

Ja, dat kan moeilijk zijn. Het kost tijd. Je kunt zelf vermoeid raken. Je kunt zelf schade oplopen.

Het kost je offers.

Maar je gaat: je doet je zwemvest aan, samen duw je de boot van het strand in het water. Je pakt de riemen en je roeit. Al jarenlang word je daarvoor opgeleid en nu ben je nodig en moet je al je gaven gebruiken om anderen te redden.

We zijn geen comfortabele tourbus. We zijn een reddingsloep! Je moet de branding in!

Preek:

Wat is een gemeente?

Een tourbus of een reddingsloep?

Een museum vol oude waarheden of een veldhospitaal voor gewonde mensen?

Een kudde of een praatclub? Moet een gemeente traditioneel zijn, ouderwets, of juist modern?

Wat is een gemeente?

Een belangrijke vraag ook omdat er vaak zoveel gedoe is in de kerk. Verschillen van mening over van alles. Onhandige woorden. Soms harde woorden en zelfs scheuringen.

Wanneer is het nu ooit echt rustig? Waarom schuurt een gemeente zo vaak?

Misschien goed om even helemaal terug te gaan naar het begin. Naar de opgave: hoe heeft Jezus de gemeente bedoeld?

Dat kan een jongen ook doen als hij zijn examen doet.

Hij is bezig met een wiskunde-vraagstuk.

Maar de opdracht is erg moeilijk en hij komt er maar niet uit. Overal op zijn tafel liggen kladpapieren met aantekeningen en berekeningen. De stapel wordt steeds groter. Hij zit al een uur te zweten.

Wat kan hij nu het beste doen?

Misschien eens al die papieren met berekeningen van tafel schuiven en nog eens heel goed de opgave lezen. Heb ik de opdracht wel begrepen? Waar gaat het nu precies over? Wat wordt er gevraagd.

Dat gaan we vanmorgen ook doen: wat is de opgave ook al weer?

1. Wat is het kernwoord dat Paulus geeft van een christenleven?

Dat is het woord "offer". Je bent een levend offer.

Thema-dia

En wat is een offer?

Een offer is dat je iets van jezelf geeft, dat je eigenlijk niet wilt missen. Een offer kost je wat.

Je hebt wat geld opzij gezet, omdat je een mooie jas hebt zien hangen. Je hebt er echt zin om die jas op een mooie zaterdagmiddag in de stad te gaan kopen met je vriendin. En dan nog even samen gezellig koffie drinken op het Lieve Vrouwe-plein. U kent dat wel....

Maar je ontmoet een asielzoeker, die helemaal geen jas heeft. En op een gure dinsdagmiddag ga je met haar de stad in en je koopt die jas voor haar. Ze is er erg blij mee. Mooi. Maar het doet ook wel een beetje pijn.

Je hebt een avond vrij en wilt voetbal kijken, maar je gaat naar een jongere, die je al een tijdje niet meer in de kerk zag.

Of: je blijft Christus volgen, ook al betekent dat spot of zelfs vluchten.

Het leven van een christen is een offer.

Een levend offer.

Je hoeft jezelf dus niet op een altaar te leggen of als een Jihadstrijder tot ontploffing te brengen om zo het paradijs te verdienen. Daar heeft niemand wat aan.

Je bent een levend offer. En je offert je leven. Als je Christus volgt, en dat is de kern, dan leer je vooral van hem om uit je comfortzone te komen. Je leert offeren . Afzien.

Dat is een christenleven.

Dia.

Denk aan de woorden van Jezus: "Wat je voor deze minste gedaan hebt, heb je voor mij gedaan".

Je kunt je leven offeren voor kinderen in de derde wereld. Je geeft je tijd, je carrière op en je familie laat je achter. Dat geef je op, dat offer je voor die kinderen in nood.

Een offer is een offer als het pijn doet.

Deze levensstijl leren we van onze God.

Hij heeft namelijk ook een enorm offer voor ons gebracht.

Paulus heeft het dan over "Gods barmhartigheid".

Kort gezegd is Gods barmhartigheid alles wat Hij door Jezus voor jou gedaan heeft.

Hij heeft zijn trots opzij gezet. Hij heeft zonden vergeven. Ons steeds weer opgezocht. Hij heeft zijn Zoon voor ons geofferd op het altaar Golgotha. Dia.

Even hiervoor zegt Paulus het zo: "Als God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Zal hij, die zijn eigen Zoon niet heeft gespaard, maar hem omwille van ons allen heeft prijsgegeven, ons met hem niet alles schenken?"

Dat is het hart: God is voor jou! Hij heeft je lief. Dat zie je aan het offer, dat Hij heeft gebracht.

Wat doen wij daarmee?

Ja, het enige gepaste antwoord is, dat wij onszelf zo ook aan hem geven. Je geeft je leven als een levend, heilig offer aan deze goede God. Een leven waar hij blij mee is.

Dat is de ware eredienst.

We hebben het vaak over de eredienst.

Over de kerkdiensten en over wat ons aanspreekt en wat beter kan. En dat mag.

Laten we onze kerkdiensten alstublieft zo mooi en eerbiedig en spontaan mogelijk maken. Vol beleving! Niet als aangeleerde verplichting. Maar uit verlangen. Uit liefde.

Zodat onze kinderen en alle gasten en vrienden voelen: "God is in hun midden!"

Maar hier bedoelt Paulus een andere eredienst: het offer van je leven aan God.

Dat klinkt wel vreemd in onze wereld.

Want mensen willen vaak vooral zelf gelukkig worden. Vrij zijn. Genieten.

En een offer past vaak niet in dat plaatje.

Een euro in een collecte doen lukt nog wel. Maar een offer...

Pijn lijden voor een ander, vergeven, dat ligt ons niet.

Vandaar dat Paulus ook zegt, dat onze "gezindheid vernieuwd moet worden".

Jouw denken moet helemaal om. Vernieuwd. Hij gebruikt hier het woordje "metamorfose".

Zoals een rups een vlinder wordt.

Echt een totale verandering.

Alleen: niet alleen van buiten, maar vooral diep van binnen. In je hart. In je denken.

Hoe kan dat? Van binnen veranderen?

Dat kan omdat de Heilige Geest een zaadje in je hart legt. Een mosterdzaadje.

Gods liefde voor jou. Zijn barmhartigheid.

Hij leert, dat er een eeuwig Koninkrijk op ons wacht.

Hij leert je naar het kruis op Golgotha kijken en zegt tegen je: "Kijk eens: zo groot is Gods liefde voor jou. Hij is niet tegen je, maar hij is voor je! Zelfs al ben je zwak. Val je elke dag weer.

Hij is voor je! Hij wil je echt gelukkig maken. Echte vrede geven. Echte blijdschap. Van een rups word je een vlinder".

Denk aan dat jongetje. Hij is al drie jaar!

Hij is met zijn ouders op vakantie. Samen op weg naar het mooiste strand. Naar een blauwe zee.

Hij is er zelf nog nooit geweest.

Onderweg stoppen ze om even te tanken. Op een picknick-plek bij het benzinstation eten ze wat.

Er is een kleine speeltuin.

Het heeft net geregend en het jongetje speelt wat in een grijze modderplas.

Maar, ja, na een kwartier moeten ze weer verder.

De vader pakt zijn peuter op en wil hem in de auto zetten. Maar het jongetje wil niet. Hij schreeuwt, wil niet mee. Hij was zo heerlijk aan het spelen in die modderplas.

Hij weet niet, dat het strand en de zee wel 1000 keer mooier zijn.

Zo kunnen mensen in hun leven soms wat blijven spelen in een modderplas en missen zij het

Koninkrijk vol liefde, dat aan de horizon wacht.

Ons denken moet vernieuwd worden.

2. Gemeente

Thema-dia

Wat betekent dat nu concreet: je leven geven als offer?

Moeten we dan allemaal naar Afrika of de Filippijnen?

Nee, het is veel dichterbij.

Paulus heeft het over de mensen om je heen. Die man naast je. Die vrouw. Die jongen.

Al die mensen van vlees en bloed. Mensen, die je kunt opzoeken, omarmen. Mensen, die op je weg liggen en soms ook zo vreselijk in de weg kunnen liggen.

En over jouw plek in die gemeente. Over de mooie gaven die God geeft.

En dat zijn heel mooie gaven. Paulus noemt er hier zeven.

Dia.

Kijk maar: Profetie, Helpen, Onderwijzen, Troosten, Vrijgevigheid, Leiding geven, Barmhartig zijn.

Ziet u: Paulus gaat zomaar van dat "levende offer" naar de gemeente.

Dat is blijkbaar de plek waar het gebeurt.

Tussen al die mensen van vlees en bloed.

Niet in de megakerken, niet op de grote festivals. Hoe mooi en inspirerend die ook kunnen zijn.

Het gebeurt tussen al die gewone mensen van vlees en bloed. Die zo anders kunnen zijn. Zo anders dan jij. Het gebeurt tussen je naasten. Dáár werkt de Geest.

Voordat Paulus over die gaven schrijft, schrijft hij daarom eerst over "bescheidenheid".

Voordat we nu aan het werk gaan met onze geven, voordat trots kunnen worden of oordelen, zet hij ons eerst even op onze plaats.

Die gaven zijn namelijk gaven. Geschenken.

Letterlijk: charismata.

Daar zit het woordje 'charis' in. Dat is 'genade'.

Alles wat je bent en wat je kunt is een geschenk.

Dat maakt bescheiden.

Het was blijkbaar nodig dat Jezus voor mij stierf.

Voor mijn zonden. Mijn kortzichtigheid.

Dat maakt me blij, maar maakt me ook erg bescheiden.

Ik ben geen stoere krijger onder zwarte vlaggen, die de oorlog voor God voert en straks het paradijs verdient. Ik ben niet die goede christen, die alles overziet.

Een ben een klein mensje, dat door God van het kruis is gered.

Ik zeg niet tegen God: "Geef uw agenda maar aan mij, dan zal ik dat wel even uitvoeren".

Nee, ik zeg: "Mijn agenda is van u".

Zie je: die barmhartigheid verandert je van binnen.

Het maakt bescheiden.

Ook omdat je niet alle gaven hebt. Je hebt er een of twee.

En de mensen om je heen hebben weer andere gaven.

Je hebt elkaar dus nodig.

Net zoals een lichaam.

Met allemaal verschillende organen. Een hart. Een lever. Longen. Hersenen en botten. Maar al die organen steunen en dienen elkaar. Je zoekt elkaar op. Je praat met elkaar. Misschien wel juist als er iets niet goed zit. Als er iets dwars zit. Als iemand jou pijn heeft gedaan.

Dat maakt een kerk ook zo anders dan, bijvoorbeeld, een vereniging van vogelkijkers.

Die gaan 's morgens vroeg op pad. Gewapend met kijkers en dikke vogelboeken.

En waar praten zij over? Ja, over vogels.

Het zou heel vreemd zijn als jij opeens aan je medevogelaar zou vragen: "Zeg, hoe gaat het eigenlijk met je huwelijk?".

Hij zou je vreemd aankijken en kunnen reageren met de woorden: "Waar bemoei jij je mee?".

Maar een gemeente is geen vogelclub of hockeyclub.

De gemeente is een lichaam. Een gezin.

Daar mag je aan je broer naast je in de kerk vragen: "Joh, hoe gaat het met je? Je bent zo somber de laatste tijd? Wat is er met je? Kan ik je helpen?"

Daar is het juist vreemd als een ouderling alleen maar zou praten over vogels en voetbal en niet zou vragen: "Hoe gaat het nu met je? Hoe is het met je dochter? Hoe is het met je geloof? Waar worstel je toch mee? Kan ik je helpen?"

Je gaat troosten.

Je gaat profeteren en woorden van God spreken.

Je bent blij met hen die blij zijn. Je steunt mensen, die zorgen hebben. Je geeft een fiets, een jas.

Je geeft leiding. Je onderwijst. Je bidt.

Want je bent een gezin.

3. Innig.

Thema-dia.

En nu wordt het moeilijk.

Want tot nu toe zou je kunnen zeggen: 'Ja, dat doe ik wel. Dat lukt me wel. Ik ga op bezoek. Ik heb een plekje in de kerkenraad en ik ga trouw naar de vergaderingen'.

En dat is mooi. Niets mis mee.

Maar het gaat dieper dan dat.

Dia.

Want Paulus zegt nu: "Laat uw liefde oprecht zijn. Verafschuw het kwaad en wees het goede toegedaan. Heb elkaar lief met de innige liefde van broers en zussen en acht de ander hoger dan u zelf".

Innige liefde.

Dia.

Voor alle broers en zussen. Altijd.

Tsja.

Da's een lastige.

"Laat je enthousiasme niet bekoelen!"

Tsja.

Ook al zo'n puntje.

'Want mijn enthousiasme is aardig bekoeld de laatste tijd'.

Liefde gaat nog wel. Lukt me nog wel om vriendelijk te zijn.

Maar innige liefde.... Oprechte liefde...??? Dat voel ik helemaal niet.

Misschien begrijp je Paulus dan niet.

Want hij bedoelt hier een liefde, die je inderdaad niet zelf op brengt.

Bij ons, mensen, is liefde vaak een gevoel, dat wordt opgewekt door een ander.

Als iemand vriendelijk is naar mij, als iemand mij echt helpt, als iemand mooi is, dan groeit er van binnen een gevoel van genegenheid. Liefde.

Maar de bron voor die liefde ligt buiten mij. Die wordt opgewekt door de ander.

Die liefde kan dus ophouden als de bron opdroogt.

Als mijn man niet goed voor mij is, kan mijn liefde opdrogen.

Als mijn vriendin over mij roddelt, dan keert de liefde om in wrok.

De bron van mijn liefde ligt buiten mij en als de bron opdroogt....

Maar dat is het grote verschil: als je christen bent, als je leeft van Gods barmhartigheid, dan ligt de niet buiten jou zelf, in wat anderen doen of zeggen, maar de bron ligt in jouw hart.

Zoals bij de liefde van een moeder voor haar kind.

Die liefde zit van binnen. Daarom kan een moeder ook vaak zoveel van haar kinderen verdragen.

Dat is de grote verandering.

Eerste leefde je voor jezelf. Voor je eigen geluk, je eigen eer, je eigen succes...

En je was goed voor mensen, die ook goed voor jou zijn.

Je koos je vrienden zorgvuldig uit.

Maar nu ben je christen.

De Heilige Geest woont in je hart.

En die geeft jou een liefde, die alles in je leven anders maakt. De liefde van God. De God die zijn zoon voor je overgaf. De God die tegen je zegt: "Ik ben voor jou! Je bent mijn kind!".

De God die jou een Koninkrijk belooft.

Die liefde vult jou hart. Je hart wordt een bron. Van vrede en rust. Zekerheid. Liefde.

En dat maakt, dat je niet afhankelijk bent van andere bronnen.

Ook al mag je natuurlijk wel verlangen naar liefde van buiten. Van je man of je vrouw of van vrienden of je broers en zussen in de kerk. Maar je bent er niet afhankelijk van.

Want je hebt een bron in je hart. Levend water. Innige liefde.

Ja, dat klinkt natuurlijk erg ideaal.

Was het maar altijd zo! Moet je eens kijken naar de kerk: altijd gedoe.

Hoe komt het toch, dat we allemaal willen dat er liefde is in de gemeente en tussen christenen, blijdschap, vrede, harmonie, maar dat dat er lang niet altijd is?

Omdat er een tegenstander is.

De boze.

En die probeert het vuur van je ergernis in je hart op te porren. Olie op je boosheid. Hij prikkelt je trots. Hij wakkert je zelfmedelijden aan. Hij trekt je wonden graag steeds weer open.

Het laatste wat hij wil is, dat je de ander wilt opzoeken en begrijpen.

Hij laat je enthousiasme bekoelen. Het vuur in je hart.

Er is een tegenstander.

Hoe versla je die?

Door die innige liefde. Die bron in je hart.

Je beantwoordt kwaad niet met kwaad. Met wrok of haat. Maar door daden van liefde.

Je geeft te eten, je geeft te drinken, je spreekt woorden van verzoening.

Je snijdt in je eigen vlees. Je offert.

Je zegt tegen de ander: "Niet ik ben je vijand! Ik ben je broer, ik ben je zus. Laten we samen praten en bidden. We moeten niet toelaten, dat die boze ons uit elkaar drijft! Want hij is onze vijand en niet jij of ik".

Door die innige liefde kun je dat. Zoals Jezus dat deed.

We hebben het vaak over de gaven van de Geest en dan gaat het vaak vooral over bijzondere genezingen en spreken in tongen. En dat mag. Maar er is een groter wonder van de Geest: als een gemeente een gezin is. Als er innige liefde is.

Dan zie je de Geest pas écht aan het werk.

Amen.